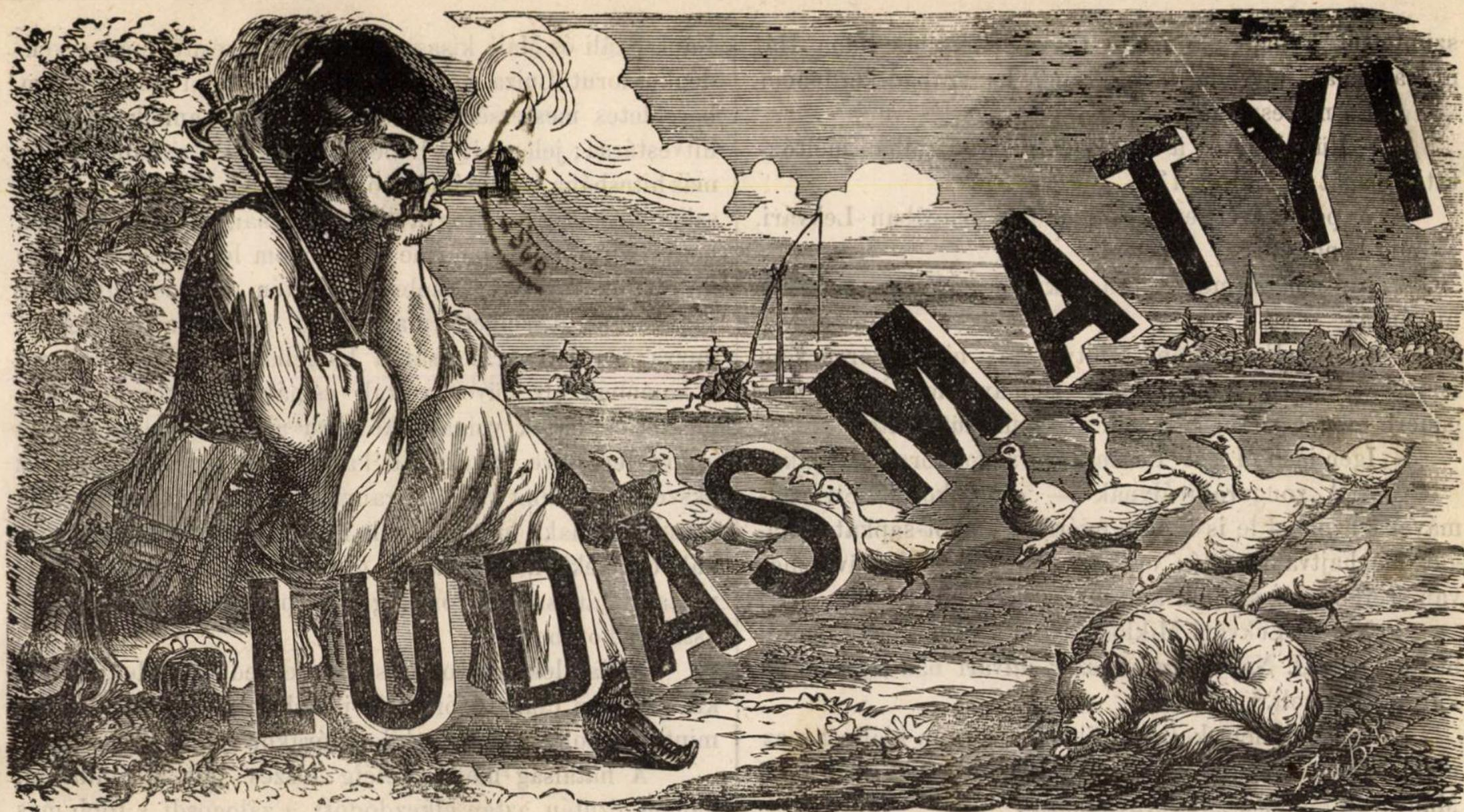

VI. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3, egész évre 6 frt.

Az előfizetési pénz a KIADÓHIVATALBA városháztér 6. sz. alá küldendő.

Pest, április 7. 1872. 15 szám.

GYÜJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára helyben 10 kr.

Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.

A sósperecz.

(Humoreszk.)

III.

Az estély.

Striczelmáyer másnap reggel jókor levelet intéze Hurkási zongoramesterhez, melyben tudtára adja, hogy jövőre házát kimélje meg a látogatásoktól. Hurkási e levél olvasása után le volt forrázva, mint egy kanpulyka, s hogy bánatának keserüségét megédesitse neki adta magát a boritalnak és a nagy 9-esben mindennap berugott, mintha csak kefekötő lett volna és nem klavirkalapáló!

Lekvári a légyott óta még rendesebb látogató volt a sütődében, s vizitjeit többnyire oly órában tette, midőn Luiza volt a soros a pudlinál. Luiza kisasszony a milyen kecses, épen olyan csintalan is volt, e mellett még diplomata is; ugyanis a kis hamisnak agyában fogamzott meg az eszme, hogy Lekvári pályázzon a megürült zongora állomásra s ajánlja magát édes papa és mamájánál.

„De mit gondol kegyed, hisz én nem tudok egyebet játszani skálánál, azt is csak két ujjal“ — jegyzé meg Lekvári.

— Nem tesz semmit — viszonzá pajkos mosolylyal a leányka, reménylem, hogy csak megteszi ezt a kis csekélységet kedvemért, ugye bizony édes Lekvári megteszi?

Ha Lekvári szive márványból lett volna ily gyöngéd kérelemnek ellent nem állhatva ellágyult volna mint a quargli, de minthogy nem volt szive márványból, elolvadt mint a vaj, s nemes önfeláldozó készségét ily szavakkal tudatá a piruló Luiza előtt.

„Kegyed kedveért imádott Luizám! megteszek mindent; ha parancsolja, lehozom a göncölszekerét az égről, hogy azon kocsikázzék ki a Stadtvájdliba; vagy parancsolja, hogy érette beálljak honvéd önkéntesnek, beállok . . . Vagy ha tetszik leszek édes papájánál pékinas, mindenes, leszek még zongoramester is, mely müvészethez, pedig annyit értek, mint hajdu a harangöntéshez.

Luiza nagysám ily feláldozó lángoló szerelmet, mivel viszonzott volna mással, mint egy cvikipuszival. Meg is jutalmazta Lekvárit nyomban. Lekvári leirhatatlan boldog volt.

Másnap délután ismét a pékboltban találjuk hősünket. Luiza helyett azonban Striczelmáyer ur sürög-forog a pudli körül, ki Lekvárival nagy diskursusba látszik lenni.

„Biz ugy van az, Herr von Striczelmáyer! — folytatá a diskursust Lekvári — minden üzlet roszul megy most.“

— Főképen a pékeké — jegyzé meg Striczelmáyer — a lisztnek igen felment az ára, s a közönség csak akkora zsemlét, csak oly nagy kiflit kiván most is mint azelőtt; — elhigyje uraságod, hogy ha azt a ráadást, a mit eddig adtunk minden öt zsemle után egyet — be nem

szüntettük volna, már ezóta tönkre mentünk volna. Hát uraságodnak micsoda üzlete van? ha szabad kérdenem.

„Én müvész vagyok".

— Müvész!? és a müvészet melyik ágában méltóztatik magát bámultatni?

„A pereczevésben" — gondolá magában Lekvári, — mig hangosan igy válaszolt:

„Én zongoramüvész vagyok, Liszt Ferencznek tanitványa!"

— Líszt Ferencznek tanitványa — nincs szerencsém ismerni azt az urat; persze Striczelmáyer más lisztet nem ismert, mint a miből ő zsemlét és kiflit sütögette.

„Igen igen! Liszt Ferencznek a zongorakirálynak."

— A zongorakirálynak — csodálkozik Striczelmáyer s azonnal le is kapta fejéről a komót-sapkát s magát meghajtva mondá: örülök, hogy ily jeles müvészhez van szerencsém, szabad kérnem becses nevét?

„Nevem Lekvári Miklós, atyám a párisi nagy operaháznak és III. Napoleon császár udvari bandájának főkarmestere volt."

A péknek nem kellett több, neje után kiáltott s ez megjelenvén a boltban, rögtön bemutatá Lekvárit, mint Magyarország első zongoravirtuózát.

Striczelmáyernének a legelső látásra megtetszett Lekvári, megnyerő modorával és könyed társalgásával. Hurkási e pillanattól fogva feledve volt.

„Lieber Lekvári! igy kezdé titulálni müvészünket Striczelmáyerné, ez előtt pár nappal adott tul Hurkási zongoramesteren férjem, s most Luizácskánk tanitó nélkül van, nem lenne hajlandó, ha ideje engedi, leányunknak órákat adni zongorán. Luiza már meglehetősen játszik különben is...?

Lekvári nem sokat teketóriázott... kinyilatkoztatta tehát, hogy e megtiszteltetést elfogadja.

Lekvári boldog volt, boldogabb annál, ki székó ternóra tesz a budai kis lutriba és ambója jő ki.

* *
*

Striczelmáyereknél pár nap mulva nagy ünnepély állt a küszöbön. Ugyanis a pékné neve napja közelgett s ezt minden évben nagy dáridóval szokták megünnepelni. Persze az uj zongoramüvészt is meginvitálták ez ünnepélyes alkalomra, kire Striczelmáyerék már előre is büszkék valának. A bekövetkező nagy napon lett sürgés-forgás szobákban, konyhában, tisztogatás, porolás, sütés-főzés. Striczelmáyerné, egész tucat galambfiut rántott ki a Hurkási receptje szerint. Ezzel mint jó gazdassony különösen meg akarta vendégeit lepni.

Hét órakor estve kezdettek egybeseregleni a meghivottak mindenféle uri és asszonyi nemből, fiatal leánykák, Luiza barátnői, koros madonnák Striczelmáyerné ismerősei és pápaszemes értelmes burgerek, Striczelmáyer urnak kebelbarátjai. Ott volt a diszes társaságban a pék fetterje Hózenfleck Jeremiás kedves oldalbordájával és két leányával. Eljött Krampampuliné ő nagysága miniszteri tiszteletbeli titkárné öt eladó leányaival Fáni, Háni, Náni, Száli és Máli kisasszonyokkal. Ékesité még a vendégkoszorut Luiza keresztapja Szuroktalpi János uram, becsületes mesterségére nézve varga, és annak szeretett hitvestársa; jelenvolt a bőbeszédü Kukliné asszony diplomás hitesbába is. A dámák toilettjét nem irhatjuk le százszinü tarkaságánál fogva, azt azonban megemlithetjük, hogy Szuroktalpi Jánosné asszonyom legjobban kicsipte magát ez estélyre. Széles termetén világos égszinkék selyemruha diszelgett, maga után ötfertályrőfös sleppet huzva; a ruha narancssárga kaméliákkal volt kicifrázva; a kaméliák oly hüven voltak csinálva, mintha csak természetiek lettek volna s koszoru alakban voltak a ruha aljára férczelve. Nyaka és karjai csak ugy ragyogtak az ékszerektől, mint valami aranyműves kirakat; fején pedig kakastaréjalaku kopfputz volt hullámzó tulipiros szalagokkal, csipkékkel, bodrokkal garnirozva. Egy szóval Szuroktalpi Jánosné asszonyság kicsipte magát mint menyasszony korában.

A fiatalok nagyobbrészt kereskedő segédek voltak, kik azonban csak 10 óra felé jelenhettek meg az estélyen miután a boltzárás ideje kilenc órakor van.

A fiatalság megérkeztéig feszes volt a mulatság, hanem ezután aztán elkezdődött a zálogosdi s több más csókokkal füszerezett társasjáték. Éjtélfelé gazdag teritékü asztal mosolygott a vendégkoszorura. Spékelt nyul, malac, liba, pulyka és galambpecsenye, pampuska, fánk, torta, kuglóf alatt csak ugy görbedt az asztal. A társaság meglehetősen is hozzálátott a fogyasztáshoz, Szuroktalpinénak különösen izlett a rántott galamb, nem győzte eléggé dicsérni...

„Hjah! szólt büszke örömmel a pékné, van nekem egy titkom, hogy kell késziteni a galambokat".

„Ejnye lelkem! kapott rajta a vargáné, nem árulnád el e titkot nekem?

„Szivesen, meg van nálam irásban, magyarul és németül."

„Már csak magyarul add át lelkem, mert én németül nem igen tudok."

„Holnap elküldöm hozzád, ma ugy sem férhetek a kaszlimhoz". De nini halljuk csak Lekvári urat az uj zongoramesterünket a mint látom szólni akar, mer köszörüli a torkát.

Lekvári e pillanatban poharat vőn kezébe s igy köszönté fel Striczelmáyernét:

„A hány szeme van a máknak..
A hány ikrája a ráknak..
A hány hal van a Dunában
A hány béka a Tiszában,
A hány csillaga az égnek —
A hány kiflije a péknek...
Éljen annyi boldog napot
Urnőnk, a ki jóllakatott.
Azt kivánom e családra
Tartson addig boldogsága:
Mig ki nem lesz fizetve az
Osztrák kormány adósága."

E felköszöntést szünni nem akaró harsány „éljen“ követte . . . Striczelmáyernének könyei peregtek örömében. Az egész társaság szeme csak Lekvárin függött, s megtudván — mert Striczelmáyerné mindenkinek eldicsekedett vele — hogy Lisztnek tanitványa, mindenki akarta a nagy müvész játékát hallani, körülfogták tehát mint a poroszok Párist s nagyban ostromolták, hogy játszék valami pompás koncert darabot.

Lekvári e megtiszteltetésre nem volt elkészülve s oly zavarba is jött, hogy a kezében tartott poharat majd hogy le nem nyelte kuglóf helyett. Látván a kis pajkos Luiza, Lekvári zavarát, igy szóla az ostromlókhoz:

„Először én fogok egy darabot eljátszani, azután pedig Lekvári ur lesz szives legujabb szerzeményét „Strassburg ostromát“ eljátszani.

„Helyes“, „brávó“ — kiálták a bortól felhevült vendégek.

Luiza a zongorához ült, s elkezdé a „Snájder Fanni“-polkát játszani. A második versnél már mint bőszült orkán tört ki a társaság kedve, s ugy énekelte a mint csak kifért a torkán:

„Elmentem én a vásárra
Schnájder Fannival, Schnájder Fannival,
Vettem neki piros szoknyát
Három máslival, három máslival.“

E közben Luiza, Lekvárihoz hajolva, fülibe sugta: „Most játsza kegyed „Strassburg ostromát“ — üsse a billentyüket a hogy tudja, csináljon jó nagy lármát, ez lesz az ostrom, lássa hogy neki dült az éneknek a társaság s egyik jobban bevan rugva mint a másik; s e szavak után lenyomta Lekvárit a zongora mellé.

A társaság egy része orditá „Halljuk Strassburg ostromát“ mig a másik rész még most is legnagyobb tüzzel éneklé:

„Vettem neki piros szoknyát
Három máslival, három máslival“.

Lekvári e hangzavarban két kezével kalapált iszonyu lármával s a pajkos Luiza egy füszerkereskedő-segédet, ki Strassburg ostromát leginkább megakará figyelni karon ragadva, elkezde vele a még most is nagyban futt polkán keringeni, a többi fiatalság is belevegyült aztán a polkába s keringett mint a férges birka.

Lekvári jónak látta Strassburg ostromának a fináléját azzal bevégezni, hogy csinált egy óriási zörgést, s azzal felállott a zongora mellől, mire a vihar is lecsendesült.

A hatás leirhatatlan volt s a virtuóz tapsokkal elhalmozva.

Lekvári szótlanul hajtogatá magát. Szuroktalpi pláne egy kacskaringós toaszttal üdvözlé a nagy müvészt, Liszt Ferencznek tanitványát.

A pékmesternek és kedves feleségének szemei ragyogtak az örömtől, hogy házában ily jeles müvészt vendégelt meg, mint Lekvári!

(Következik a IV. jelenet „a vargamester mint Troubadour“ és ezzel be is lesz fejezve.)

A szalmaözvegy.

Szalma özvegy lettem
Én ugyan megjártam,
Lepkévé változott
Az én hitestársam.

Alig éltem vele
Néhány boldog napot,
Szerelmes gerlicém
Elrepült! itt hagyott!

Pedig mily szelid volt,
Mennyire szeretett?
A mig el nem mondtam
Vele a szent hitet.

De bezzeg a midőn
Nem volt fején párta,
Nekem esett, még a
Hajam is cibálta.

Mindig talált okot . .
Mindig perlekedett,
Talán azért tette:
Mert nagyon szeretett.

Hogy ne fujja mindig
Ezt a furcsa nótát:
Eljárattam vele
A mazurka polkát.

Soh' se hittem volna
Hogy táncmester leszek,
Hogy még jobban járja
Rá-rá huztam egyet.

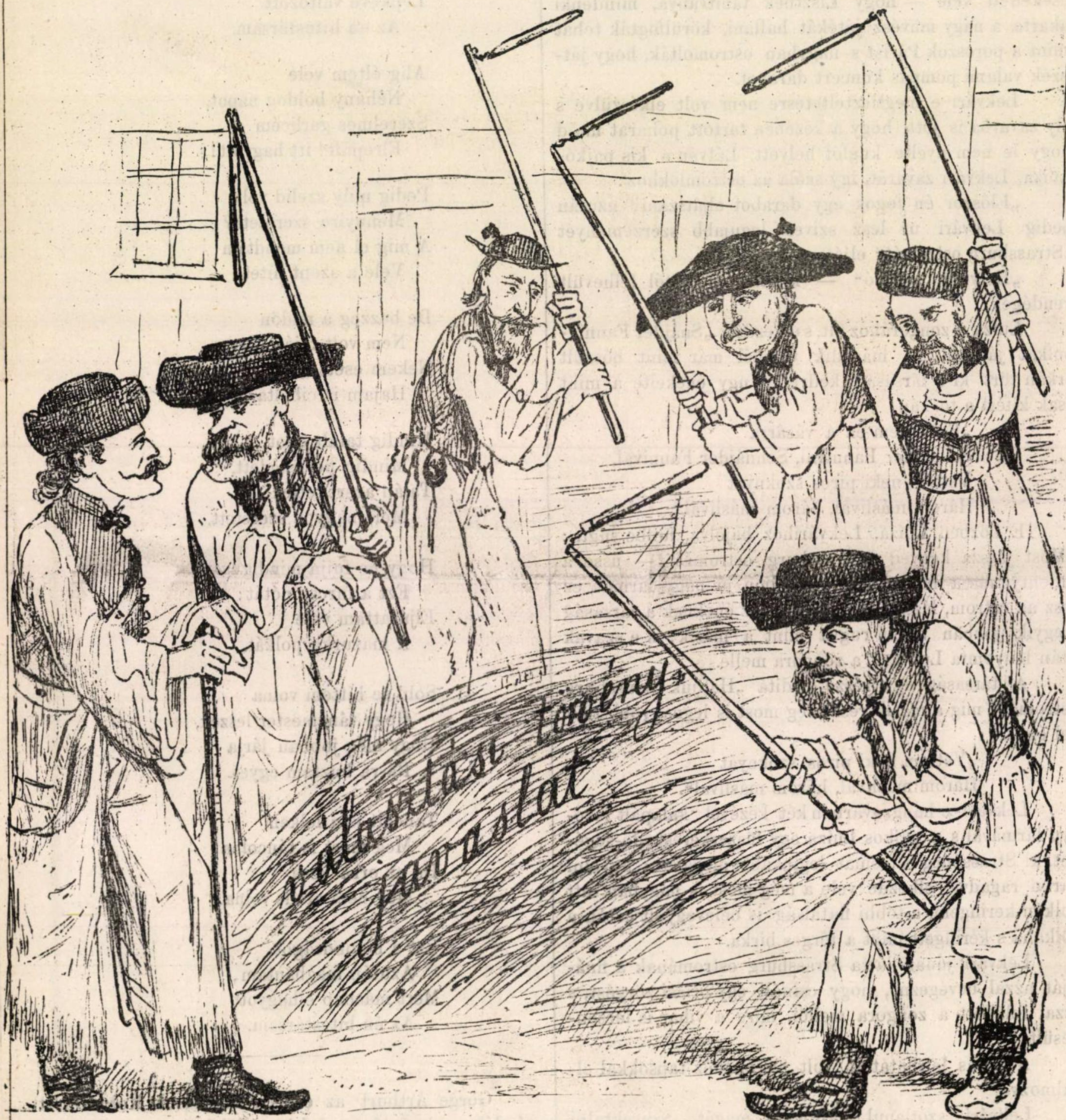
Táncolt is a lelkem
Még most is táncolna
Ha az orra vére
Meg nem eredt volna.

Ezt a bolondságot
Azután megbántam,
Mert másnap elhagyott
Az én hitestársam.

Görge Arthurt az erdélyi mágnások Kolozsvárott szándékoznak felléptetni képviselőjeltül.

Hej Kolosvár! Kolosvár!
Hát annyira volnál már?
Hogy rád ilyen szégyen vár:
Ki eladta Világost . .
Utánnad ép az vágy most.

A cséplők.

Ludas Matyi: Ugyan, ugyan Józsi bátya! mit csépelnek kelmetek? hisz ebben egy szem mag sincs.
Madarász Józsi: Tudjuk azt mi Matykó ecsém! hogy ez csak üres szalma és giz gaz, nem is **ki**, hanem csak **el**csépeljük mi ezt, hogy a jobboldalnak annál puhább legyen . . . . **alomnak**.

A kormány juhásza.

Megy a juhász szamáron,
Földig ér a lába,
Nagy a legény, de nagyobb
Boldogtalansága.

Boldogtalan, mert látja :
Hogy vissza kell venni
Választói javaslatát,
S nem lesz abból semmi.

Elkeseredésében
Még kitelik tőle,
Hogy nagyot üt botjával
A szamár fejére.

Pipacsok.

Az ellenzéki kör (baloldali és 48-as) elnökeihez az országnak minden részéből nagy számmal érkeznek naponta a bizalom nyilatkozatok a választási törvényjavaslat és az 5 évi országgyülés ellenében elfoglalt s ernyedetlen kitartó buzgalmukért.

Hogy aztán a kormánypárt és a jobboldal ezeket ellensulyozza, ő is irat egyik másik ujdonsült főispánnal, kőszegi és ruszti polgármesterrel s holmi járásbiróságra vagy képviselőségre aspiráló provizoristákkal egy egy hivatalos bizalmi feliratot, hanem biz ezeken nagyon megérzik mindegyiken a Bach-szag.

* * *

A mamelukokat annyira megszállta a szentlélek helyett a szivtelenség, és a gyülőlet ördöge a husvéti napok alatt, hogy a vizáradás nyomoraival küzdő megyék siralmas jajjait sem hallják meg. Hogy is hallanák, mikor szörrel van benőve fülök és mikor az eziránti határozati javaslatot egy ellenzéki képviselő nyujtotta be?!

Vesszen a nép nyomorban, s éljen a muszka vezető kényelemben, ez a jobboldali jelszó.

* * *

Tóth Vilmos ur, hogy azon vereséget kikerülje, melyet épen az országgyülés befejezte elött három nappal fog szenvedni, a midőn non le velle vissza kell venni választási törvényjavaslatát, azt inditványozta a minisztertanácsban, hogy az országgyülést felkell oszlatni.

Hanem Lónyai és a miniszter társai azt mondották Vilmós urnak: de már azt a bolondot csak nem tesszük a szép szakáladért sem.

* * *

Török Sándornak a János fiának választó kerületéből következő kadentziákat küldötte egyik volt választója:

„Jobboldali barátocskám!
Maga hamis mint a macskám.
Tekervényes uton fut . .
Rajta a mocsárba jut.

Mézesköcsög arany vár
A jobboldal csapodár,
Azért türünk annyi bajt:
Közösügyes hajót hajt.

Rang, hivatal, lakoma,
Pensió a jelszava . .
Hasztalanul veszteget
Nálunk követ nem lehet.“

De mág Mádon se ám, hol april 1-én megtisztelték Sándorkát egy kis macskazenével.

A „Magyar Politika“ „handabandája“, a mely banda ugy huzza a mint a kormány parancsolja, Ghiczy Kálmánnak az általános szavazat elleni legközelebbi beszédére azt mondja, hogy az oly remek egy beszéd volt, hogy még Pulszky Ferenc is sietett a szónokkal kezet fogni.

Az igaz, hogy sietett Ghiczyhez, de nem fogott vele kezet, mert Ghiczy mindkét kezét a nadrág zsebbe dugta előle, az öreg Gubodi pedig zsebkendőjével hajtotta el Pulszkit, mint valami legyet.

Adomák.

A csallóközi ember egyszer bement Komáromba, s a mint a komája urával egyszer a lutris bolt előtt elmennek, szidta, mocskolta azt a lutrist, meg a lutrit is, hogy ő még soha sem nyert rajta.

A komája ura is csodálkozott ezen az országos szerencsétlenségen.

— Mások menyit nyernek, — zugolódik a jámbor ember — ő meg soha.

— Tán nem is tett még rá komám uram? kérdé a másik.

— Nem biz én komám uram! üsse meg a menkő.

Fötisztelendő Komjáti esperes ur, a régi időben igen nevezetes ember volt arról, hogy tele volt az erszénye bankóval.

A gróf Rádai családnak pedig a többek közül egyik tagja arról volt nevezetes, hogy mindig bankó hiányban szenvedett.

Különben ez a két uri ember igen jó barátságos viszonyban volt egymással.

Egykor éppen traktuális gyülés volt Eperjesen.

Hivatalból el kellett menni Rádainak is oda, meg főtisztelendő Komjáti uramnak is.

Ezen találkozás ideje alatt szokatlanul kezdett Rádai az öreg urnak grazsulirozni.

Az öreg pap nem tudta megmagyarázni magának, a fő ur e feltünő előzékenységét.

Érdemeire, munkásságára, rá sem gondolt, mert a jó öreg hiu épen nem vala.

Egyszer tehát a nemes gróf, azon hitben, hogy különben is jó barátságban van az öreg pappal — de meg eléggé elkábitotta fejét min-

denféle magasztalásokkal, — elébe állit egy reggel, s nagy kegyesen arra kéri a főtisztelendő esperes urat, hogy adjon neki valami 5000 forintocskát kölcsön. Megadja rövid időn, hatos kamatjával együtt.

Az öreg esperes a grófnak e kegyes beszédjére szinte megdöbbent, s kezdett kissé hátrálni.

Tudta, hogy nincs Europában roszabb fizető ennél a Rádainál.

Egyszer aztán egy kis tűnődés után azt mondja a grófnak.

— Sajnálom gróf úr! hogy kérésének eleget nem tehetek. Sehogy sem tehetem én azt, hogy a gróf urnak pénzt adjak kölcsön. Tudom, hogy ezért meg fog haragudni a gróf, s e miatt tán el is vesztem barátságát, — de legalább ha ezt elvesztem, megmarad a pénzem....

Diskursz.

Lonkai: Mond meg csak édes Kuthen felebarátom! hol vetted te a nevedet? az nagyon jó hangzásu név.

Kuthen: Óh Páduai szent Antal barátom! hát annyi nyelvészeti ismerettel sem birsz, hogy ezt kitalálhatnád. Hisz a világon nincs egyszerübb. Halljad hát Kuh német szó, magyarul tehén, ezt a két szót közösügyesitettem s egy kicsit vargát rántottam, s lett belőle Kuthen. No tudod most már hol vettem ezt a jó hangzásu nevet.

Lonkai: Tudom, tudom, bár nem vagyok egészen tisztában vele, mert hiszen te a tápió-szent-mártoni szent parochiának nem tehene, de bikája vagy.

Amerikai kura.

Egy gyermek New-Yorkban egy két dolláros arany pénzzel játszott, s azt többszor szájába vévén egyszer véletlenül lenyelte. A gyermek szülei erre roppant megijedvén azonnal orvost hivattak, ki a gyermeknek rögtön hajtó orvosságot prescribált 2 dollárért, de nem használt, az arany dollárt bizony nem hajtotta ki.

Másnap ujra hivatják az orvost, panaszkodva mondja az anya, hogy még mindig a gyomorban van az arany pénz s nem tud mitévő lenni, ha ki nem jő. Az orvos ujra receptet ir két dollárért, ez alkalommal erősebb orvosságot rendelvén. Azonban ez sem használt.

Harmadszor is hivatják tehát az orvost. Az anya már sirva mondja, hogy még most sem menekült meg tőle a gyermek, kérik tehát az orvost gyors segélyért. Az orvos, — ki néhány hónappal azelőtt még tán valamelyik gyármunkás, vagy intelligensebb szabásu mesterember lehetett, s az orvosi pályára csak kényelmesb életfenntartás miatt adta magát — fejét megcsóválván, doktori tekintélyével értésükre adja a jajveszékelő szülőknek, hogy most megrendeli a biztos és roppant hatásu orvosságot s orvosi diplomájára mondja, hogy, ez bizton elővarázsolja 3 nap alatt az elnyelt pénzt, még pedig oly könyedén, hogy a gyermeknek nem lesz semmi baja. Hanem ezen receptért már 20. dollárt követel.

A gyermek életeért aggódó szülék persze a 20 dollárt is megfizették, s várva várták a bizonyos alkalmat, de az arany pénz csak nem bujt elő.

Még egyszer hivatják tehát Aeskuláp urat, de már szinte haragosan mondja az anya a méregkeverőnek:

„Uram! ön nem ért semmit mesterségéhez, a két dolláros aranypénz még most sem jött ki“.

A orvos ilyen fogadtatásra egy kissé eleinte zavarba jött s látván, hogy orvosi tekintélye veszélyeztetve van, csakhamar feltalálta magát, mondván:

„Madám! előre megmondtam, hogy az orvosság roppant hatásu lesz, az aranypénz kijött szerencsésen minden bajnélkül, csakhogy nem egy darabban, hanem csupa 5 centes apró pénzben“.

Világos rejtvény

Aphorismusokban,

ajánlva Páter Tritytrotynak és Páter Makutyinak.

Cuilibet detur; quid natura proscit: —
Omnis nam naturae sanctam legem noscit.
Et quicunque negat pruritum naturae —
Lacerat ligamen suae creaturae.
Is qui me deffendit, hic Deum offendit —
Barbara scandala saepius ostendit: —
Annihilat saepe quid natura dedit —
Talis honestatem coram mundo perdit.
Ubi non existo, est mundus moralis —?
Sine me beata esset monialis —?

Amorosus Pater.
Expertusque Frater.
Rupertus Monachus.
Juvenis Parochus.
Cunctus Capellanus.
Canonicus Sanus.
Necnon Episcopus.
Sic et Cardinalis.
Omnisque juvenis.
Pulchra Monialis.

Tök Jankó

— parodia. —

Én nem panaszlok sorsom ellen,
Mi ördögért panaszlanék?
Áldott kedvem soha el nem hagy,
S pipám mindig perzsegve ég,
A sors im nekem juttatá, hogy
Tök Jankót énekeljem meg:
Tök Jankó! a maga nemében
A közösügy levegőjében . .
A legorcátlanabb gyerek!

Tök Jankónak becsülete sincs
Tán a nagy apjának se volt,
A mit ily izének neveznek,
Távol van tőle, mint a hold.
Azért magát fel sem akasztja . .
De még csak nem is kesereg,
Tök Jankó! a maga nemében
A közösügy levegőjében . .
A legorcátlanabb gyerek!

Lapjába ritkán irogatnak
S ki hinné? töltelék akad
Ha nyomni kell, ő a bűrökba
Kullog, s a mi kell, ott fakad,
Egy-egy rosz vicc, innen vagy onnan . .
Ujságát ekkép tölti meg; —
Tök Jankó! a maga nemében
A közösügy levegőjében . . .
A legorczátlanabb gyerek!

S mikép tesz szert képtárgy s jó viccre?
Ez is igen eredeti . .
A külföldi képes lapokból
Szép módján kicsipegeti;
Persze az ő lapját s képeit
Nem látják e jó emberek . . .
Tök Jankó! a maga nemében
A közösügy levegőjében
A legorczátlanabb gyerek!

Hogy ő független! kiabálja
S ezzel fennen dicsekszik el,
Igy — s ugy nincs szubventziónálva
És a mit ő mond, hinni kell!
Bár a pressbüró ajtajában
Mindenhéten ott tekereg, —
Tök Jankó! a maga nemében
A közösügy levegőjében . .
A legorczátlanabb gyerek!

És ő ilyen tetőtől talpig,
Tökéletes képmása ez,
Magának és kedves pártjának
Roppant becsületet szerez, —
Kiáltson hát minden mamelukk
Tartsák ki a miniszterek!
Tök Jankó! a maga nemében
A közösügy levegőjében . .
A legorczátlanabb gyerek!

Vig Ferke.

Izenet:

Az egri baloldaliaknak.

*Az „Ellenőr“ 76-ik számában panaszkodnak uraságtok, hogy „az ultramontán jobboldal őrült dühöngésbe esett“ s ennek egyik kifolyása az, hogy a fundátzionális pénzeket egymásután mondják fel a baloldali adósoknak. — Jaj frátres amantissimi! ez még csak sifli ahoz, a mit mi a jövő választásokkor elakarunk követni; várjatok csak, majd olvashattok a Ludas Matyiban kanonok mesterségét! nekünk is kezünkben van a város legnagyobb része, s egészen is ott volna, ha az isten meghallgatta volna könyörgésünket, s a lefolyt 3 év alatt valami országos csapást mért volna erre az elfajult népre, különben igy is tartjuk a fülét! *)*

A pécsi infallibilis káptalan.

Nomen et omen.

A. Te! a „Korunk“-ban sok disznóság van!

B. A most folyó kort érted-e vagy báró Kemény Gábor ujságát?

A. Akármelyikre gondolod, mindegy.

Zsiga pósta.

Nagy Mihály urnak, a bukaresti első magyar iparos egylet pénztárnokának: az egylet részéről beküldött 3 frt. előfizetést f. évi január-juniusi fél évre ezennel nyugtatványozzuk.

Sandának: Az adomákat, ha jók és eredetiek, mindenkor szivesen vesszük. A bibliából vett képtárgy jó, de van nekünk annál még jobb pünkösdre.

Kisbőgős! Kotnyeles! Ántipáter! hallgattok ti is, mint a mamelukok a választási törvényjavaslat tárgyalása alatt????

*) Kérjük annak idejében a tudósitást.

Matyi.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: **Mészáros Károly.** Pest, 1872. Nyomatott Neuer I.-nál.